

Janez Pucelj:

Otroški brevir.

Rožnik — junij.

5. junija, S v. B o n i f a c i j, škof in mučenec, apostol Nemcev, je oznanjajoč blagovest posekal velikanski hrast, posvečen Toru, bogu groma. Ta hrast so paganski Nemci silno častili in so kar trepetali, kaj se bo zgodilo, ko ga je svetnik zasekal: gotovo ga bo udarila strela, ko si je drznil s sekiro dotakniti se svetega hrasta. — Nič se ni zgodilo. Bonifacij je hrast lepo posekal in iz njegovih desk postavil kapelo svetemu Petru in Pavlu v čast. — Vsi bogovi narodov so hudi duhovi; Gospod pa je ustvaril nebesa. (Ps. 95; 5.)

6. junija. Sveti škof Norbert je bil kaj ponižen mož. Ko pride za nadškofa v Magdeburg, gre v sprevedu bos, tako da ga vratar, bosega, slabo oblečenega meniha, noče pustiti v škofijsko palačo in pravi: »Le kar nazaj — beračev imamo tu že tako več kot preveč!« Spremljevalci osupnejo in zagroze vratarju: »Kaj noriš? To je vendar naš gospod nadškof!« Vrtar pade

na kolena; Norbert se mu pa nasmehlja: »Ne boj se, prijatelj, ti me bolj poznaš kakor vsi tisti, ki so me povzdignili do te nezaslužene časti!« — Za prevzetnim gre ponižanje; kdor je pa ponižnega srca, bo čast zadobil. (Ps. 29; 23.)

9. junija. Sv. mučencema Primožu in Felicijanu zapove cesar Dioklecijan darovati mali-
kom. Onadva pa srčno odgovorita: »Mi darujemo ži-
vem Bogu, v vaše lesene in kamenite bogove pa ne
kličemo! Kako naj bi nam pomagali v naših stiskah,
ko še hoditi ne morejo; kako naj bi nas podpirali, ko
sami še stati ne morejo, da niso pritrjeni z železnimi
okovi!« — Dražili so me s tem, kar ni bilo Bog, in me
jezili s svojimi ničemurnostmi. (V. Moz. 32; 21.)

13. junija. Sv. Anton Pa-
dovanski je hotel v mestu Ri-
mini pridigati zdivjanim ljudem.
Ti pa so ga zasramovali in si mašili
ušesa. Kaj naredi svetnik? Stopi k
morski obali, namigne z roko in
zakliče: »Pridite, ribe in ribice, in
poslušajte besedo božjo, ki jo ljud-
je zaničujejo!« Vsa vodna gladina
se zgane: zbero se ribe in ribice,
glava pri glavi, in poslušajo pridigo

sv. Antona Padovanskega, ki so jo razumni ljudje za-
vrgli. — Vol pozna svojega gospodarja in osel jasli
svojega gospoda; Izrael pa ne pozna mene. (Iz. 1; 3.)

21. junija. Sve-
tega Alojzija si
je bil oče odmenil za
grofovskega nasled-
nika v grofiji Kastil-
ljone. Oče, vojak vse-
skozi, bi bil rad videl,
da bi postal tudi sin
tak junak. Zato ga
vzame za šest mesecev
s seboj v tabor. Mla-
dega Alojzija je po-
sebnost mikalo, kako
topničarji streljajo.
Tako hoče tudi sam,

komaj štiri leta star, poskusiti, kako se sproži top.
Skrivaj vzame nekemu vojaku pest smodnika, ga na-

trese v top, sproži, ojoj! tako nerodno, da bi ga bil strel skoraj zdrobil. Za vselej ga je minulo veselje do vojaške slave. Zbral pa si je rajši družbo Jezusovo, ki je po mnogih bojih stopil vanjo v Rimu, kjer je umrl, angel v človeškem mesu, l. 1591. v štiriindvajsetem letu življenja.

24. junija. Sv. Janez Krstnik. Elizabeta je rodila sina. Ko so njeni sosede in sorodniki to slišali, so se z njo veselili. Osmi dan pa so prišli dete obrezati in so mu po očetu hoteli dati ime Zaharija. Njegova mati pa je odgovorila: »Nikakor, ampak Janez se bo imenoval!« In rekli so ji:

»Nikogar ni v tvojem sorodstvu, ki bi mu bilo tako ime.« Tedaj so pomignili njegovemu očetu, kako bi ga on hotel imenovati. Zahteval je deščico ter zapisal: »Janez je njegovo ime.« In vsi so se začudili. Pri tej priči so se mu razvezala usta in je govoril ter hvalil Boga. — Ti, dete, boš prerok Najvišjega, pojdeš namreč pred Gospodom, pripravljat mu pota. (Luk. 1; 76.)

26. junija. Pred sveta brata mučenca Janeza in Pavla je postavil stotnik cesarjeve telesne straže majhen kip malika ter je pozval brata v cesarjevem imenu, naj zažgeta kadilo temu »bogu«. Brata odgovorita: »V državljanskih zadevah rada priznavava, da sva dolžna cesarju pokorščino; če pa nama ukaže cesar, klanjati se malikom, ne bova nikdar spolnila njegovih povelj. Mi nimamo drugega Boga ko troedinega: Očeta in Sina in Svetega Duha.« — Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega! (Mat. 22; 22.)

27. junija. Sv. Vladislav, kralj ogrski, ki je ustanovil zagrebško škofijo, je tako ljubil ubožce in bil do njih tako dober, da je prišel v pregovor: »Ogrski kralj ne zna drugega kot bolnišnice napravljati in miloščino deliti.« — Spoznam, da Gospod pravico napravlja siromaku in maščevanje revežem. (Ps. 139; 15.)

29. junija. Sv. Peter in Pavel, apostola.

Ti si Skala in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklenska vrata je ne bodo premagala. In dal ti bom ključe nebeškega kraljestva. In karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih, in karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih. (Mat. 16; 18, 19.)

Pavel mi je orodje, ki sem ga izvolil, da ponese moje ime pred pogane in kralje in sinove Izraelove. In jaz mu bom pokazal, koliko mora trpeti za moje ime. (Ap. d. 9; 15, 16.)

*

»Grahut, lej, da je pa konec šole, pa ni v brevirju nič zapisanega!«

»Marjančka, zdaj pa res vidim, da si srakica! Konec šole? — Za posnemanje svetnikov ni nikdar konec šole! Za posnemanje svetnikov je šola zmeraj! Pa konec pa amen!

Winkler Venceslav:

Strah.

*Aja tutaja, ne moremo spati,
lučka ugaša in strah je pred vrati,
strah je volk temen in škriplje z zobmi,
lučka na mizi pa komaj brli.*

*Mamica dobra je snoči odšla,
oče — očeta ni nikdar doma —
pred vrati nas čaka in čaka črn strah,
tiščimo, tiščimo železen zapah!*

*Saj vemo: vse polno na nebu je zvezd,
lahko bi natrgali polno jih pest,
a zunaj črn volk kakor senca sedi
in noče oditi, na vratih sloni.*